

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

潜龍在淵

มังกรอำพราง
1

มังซื่อ (梦溪石) เขียน
ลูกทัว แป แอ Akabane ภาพ

潜龍在淵

潜龍在淵

มังกรอำพรพร 1

every มังกรอำพรพร 2

ทดลองอ่าน

เม้งซื่อ (梦溪石) เขียน
ลูกท้าว แป แอ Akabane ทรู

เม้งซื่อ (梦溪石) เขียน
ลูกท้าว แป แอ Akabane ทรู

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

潜龍在淵

มังกรอำพรพร 2

潜龍在淵

มังกรอำพรพร 1

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

มังกรอำพราร 1

เมิ่งซีซือ เซียน ลูกหว้า แป

Published originally under the title of 《潛龍在淵》 (Qian Long Zai Yuan)

Author ©夢溪石 (Meng Xi Shi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原創網絡科技有限公司

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2696-0

ภาพประกอบ Akabane

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 619 บาท (2 เล่มจบ)

พินพูน

กร:ถษถนอบสยตต

ห้วงโยสยตตคคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เรียกได้ว่าเป็นนักเขียนตัวท็อปของสำนักพิมพ์เอเวอร์วายอีกหนึ่งคน กับ 'เมิ่งซีสื่อ' เจ้าของผลงานเรื่อง 'รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่' และ 'พันสารท' ที่ทุกคนประทับใจ มาครั้งนี้กับผลงานใหม่ที่แปลกไปจากเคย เพราะเป็นงานเขียนที่มีท้องเรื่องอยู่ในยุคปัจจุบันค่ะ

คู่พระนายของเรื่องก็น่าสนใจ คนหนึ่งเป็นนักศึกษาวิชาโบราณคดี ส่วนอีกคนเป็นนักบวช (แม้เจ้าตัวจะชอบบอกว่าตนไม่ใช่นักบวช) ในสำนักเต่าผู้ซึ่งเชี่ยวชาญศาสตร์การทำนาย การพบกันครั้งแรกของทั้งคู่ก็แสนจะโรแมนติคซะไม่มี เพราะคือ การหนีตายในเมืองโบราณใต้ดิน!

ถ้าคุณเป็นคนที่ชอบเรื่องราวลึกลับคล้ายมีคล้ายไม่มีอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์ ชอบการผจญภัยในสไตล်โจรสลัดสุดสุสาน ชอบเรื่องเหนือธรรมชาติแฝงกลิ่นอายศักดิ์สิทธิ์ และอาถรรพ์ ที่สำคัญ...ชอบการเข้าคู่กันของหนุ่มว่าเงิเก็นเบอร์กับหนุ่มขริมน้ำแข็ง พันปี คุณจะต้องชอบ 'มังกรอำพราง' เรื่องนี้อย่างแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของฟุุุุุุ
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 1

มันคือตำนานประจำท้องถิ่นแห่งหนึ่งซึ่งเล่าสืบต่อกันมายาวนาน
 หลัวปู่พั่วแห่งนี้เป็นที่ฝังศพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ปกปักรักษา ผู้ใดทำให้
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต้องโมโหก็มีเพียงตายสถานเดียว แม้แต่แคว้นโหลวหลันและแคว้น
 จิงเจวียที่เจริญรุ่งเรืองในช่วงเวลานั้นสุดท้ายก็ต้องดับสิ้นไปเช่นกัน

นั่นเพราะพวกเขาหลบหลู่จนสิ่งศักดิ์สิทธิ์พิโรธ ลงทัณฑ์ยังคนบนโลก
 ดังนั้นความเจริญรุ่งเรืองจึงไม่มีอีกต่อไป ดินแดนสี่เหลี่ยมกลายเป็นดินแดน
 รกร้าง

ในสมัยจิ้นตะวันตก นักบวชฝ่าเสี้ยนเดินทางผ่านที่แห่งนี้ยังคงทอดถอนใจ
 ว่า 'เบื้องบนไร่นกบิน เบื้องล่างไร้สัตว์เดิน มองไปทั่วทุกหนแห่ง เหลือไว้เพียง
 โครงกระดูกคนตายเป็นสัญลักษณ์ให้เห็น'

ชายชราคนหนึ่งพักในละแวกใกล้ๆ อยู่หลายสิบวัน ย่อมได้ยินตำนาน
 เล่าขาน ทั้งยังเชื่อตามนั้นอย่างมิดกลางแคลง

ด้วยเหตุนี้จึงเชื่อว่าเขาจะไม่กลัว

แต่กลัวแล้วจะทำอย่างไรได้ ลูกชายตายที่นี้อย่างไม่รู้สาเหตุ แม้แต่
 กระดูกของผู้เป็นลูกก็ไม่พบ หรือจะพอมัคนี่?

มาจันราตรีค่อยๆ มาถึง สายลมเหนือทะเลทรายโกบีก็แรงขึ้นเรื่อยๆ
 กวาดตามองไปสุดทางอ้างว้าง ซากปรักหักพังของแคว้นโบราณคล้ายเงามืด
 ขนาดใหญ่มีมา รวากับกำลังจะกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่าง ยิ่งทำให้ความรู้อลึก

กระวนกระวายใจผุดลอยขึ้น

คนในพื้นที่ซึ่งมาเป็นเพื่อนชายชราที่รู้สึกกังวลใจเช่นกัน ต่างพากันพูดเกลี้ยกล่อมให้เขากลับก่อนแล้วค่อยมาใหม่ตอนกลางวัน

แต่ชายชราสายหน้า ยังคงสาวเท้าก้าวกระยองกระแ่งไปข้างหน้าอย่างเดิม ไม่ทำในมือกระทุ้งลงพื้นทรายได้เท่าครั้งแล้วครั้งเล่า

ทันใดนั้นแถบสีที่อยู่ตรงหน้าก็ดึงดูดความสนใจของชายชรา เขาก้าวไปข้างหน้าสองสามก้าวและเพ่งมอง พบว่าเป็นร่างคนผิงอยู่ในทรายครึ่งตัว

คนคนนั้นตายมานานแล้ว ร่างของเขายังไม่เนาเปื้อยแต่กลับแห้งลงเพราะอากาศ น้ำในร่างกายถูกเผาระเหยจนร่างลีบลงอย่างรวดเร็วหนังแนบติดกระดูก ชวนให้ผู้มองรู้สึกถึงความน่ากลัว ร่างนั้นอ้าปากกว้างสองตาเบิกถลน ส่วนที่ปรากฏออกมานอกพื้นทรายครึ่งตัวนั้นอยู่ในท่าบิดเบี้ยวและแปลกประหลาด รวากับก่อนตายเห็นบางสิ่งบางอย่างที่น่ากลัวสุดขีดหนีไม่รอด ตายตาไม่หลับ

เสื้อผ้านั้นยังอยู่ พอชายชราเห็นก็จำได้ อดที่จะน้ำตาทะเล้นไม่ได้ เขาโผล่เข้าไปคว้าร่างนั้น ริมฝีปากสั่นระริก พุดอะไรไม่ออก

เขาโหยให้อยู่ยาวนานก่อนจะถูกคนข้างๆ ปรอบให้เช็ดน้ำตา ขณะที่กำลังจะดึงศพออกมาเพื่อพากลับไปทำพิธี นั้นถึงได้พบว่ามือขวาของลูกชายยังกำแน่น กุมอะไรบางอย่างไว้ไม่ยอมปล่อย...

ไกลออกมา ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ศาสตราจารย์หลิวกำลังบรรยายเรื่องราวระหว่างหลิวปังกับเซียงอวี หรือก็คือจักรพรรดิอันเก่าแก่กับผืนป่าอ่องอย่างออกรสชาติจนน้ำลายแตกฟอง

ฝ่ายเงินไปก็จับบันทึกตามไม่หยุด บนบ่ามีวัตถุชิ้นหนึ่งที่ไม่แน่ใจว่าเป็นอะไรพาดอยู่

เสียง 'ติง' ดังขึ้น น้ำลายของใครบางคนกระเด็นมา มันบังเลืกตกลงตรงที่ที่เขาเพิ่งใช้ปากกาเขียนหมายเหตุเอาไว้พอดี พริบตาเดียวหมึกสีดำแผ่ซึ่ม ลายเส้นตัวอักษรเมื่อครู่ก็เลือนรางไปหมด

นี่เพียงพอที่จะทำให้ความอดทนอันน้อยนิดของเงินไปพังทลาย

เขาสูดลมหายใจ ดิ่งสิ่งที่อยู่บนบ่าออกอย่างแรง

"โธ่!" คนคนนั้นตกจากเก้าอี้แล้วล้มลงไปบนพื้นอย่างแรง ทั้งห้องเรียนเงียบลง ทุกคนหันมองมาทางนี้พร้อมกัน ตอนที่เห็นสีหน้าของเซียวหลันก็ฉายแววพิกลขึ้นมา

"เสียวไป นายไม่ต้องออกแรงขนาดนี้ได้ หัวฉันแตกนะเรื่องเล็ก ถ้าชนเก้าอี้ทั้งนะสิแยะ ถึงสิ่งอำนวยความสะดวกของมหา'ลัยเราจะสับปะรังเค แต่นายก็ไม่เห็นจำเป็นต้องทำให้มันสับปะรังเคมากกว่าเดิม..." เซียวหลันลูบหัวตัวเอง บ่นลูบขณะปีนกลับมาขึ้นบนเก้าอี้ใหม่

"หุบปาก!" เงินไปกดเสียงต่ำ เขาไม่เข้าใจว่าทำไมคนดีๆ อย่างเขาต้องมาเจอกับมารผจญตัวจกอย่างเซียวหลัน แถมยังถูกกวมใจมาหลายปีขนาดนี้ได้

ตอนมัธยมต้นอยู่ห้องเดียวกันก็แล้วไป มัธยมปลายก็อาจจะเป็นความบังเอิญอีกครั้ง แต่ทำไมเรียนมหาวิทยาลัยยังเลือกสาขาวิชาเดียวกันซ้ำยังถูกจัดสรรให้อยู่หอพักห้องเดียวกันอีก

คนอื่นถูกผีสิงร่าง ตีมน้ำมนต์ทรงเจ้าเข้าผีก็สามารถขับไล่ไปได้ แต่หมอนี่กลับต่อกรยากเสียยิ่งกว่าผี สวรรค์! ตกลงตัวเขาทำผิดบาปอะไรไว้กันนะ

เสียงสั่งให้หุบปากนั้นถูกคนบางคนทำเป็นมองข้ามไม่สนใจ ก่อนเจ้าตัวจะขี้ตาแล้วมอบความสนใจเล็กน้อยไปยังศาสตราจารย์หลิวที่ยังคงอีกเหมียวอยู่บนยกพื้นหน้าห้องเรียน

"นายดูตาแก่หลิวสิ ทำไมวันนี้คึกคักนัก หน้าแดงเป็นดอกท้อ สองแก้มเป่ล่งปลั่ง หน้ามากเป็นประกาย พุดไปสามประโยคก็ต้องสั่งทีหนึ่ง อย่างกับได้เลือดไก่ฉีดเข้าตัว คงไม่ได้ถูกผีสิงหรืออะ"

นายสิถูกผีสิง ถูกผีสิงทุกวัน!

เงินไปพยายามจะตัดราคาจากอีกฝ่ายเต็มที่ แต่เสียงมารผจญของเซียวหลันก็พูดรอกหูไม่หยุด ทำให้เขาพลาดสิ่งที่ศาสตราจารย์หลิวพูดไปเยอะมาก ทำได้แค่รอให้เลิกเรียนก่อนค่อยไปถามจากคนอื่น

พอนึกถึงการเลิกเรียน เสียงออดก็ดังขึ้นมาทันที เสียงของศาสตราจารย์หลิวหยุดได้จังหวะเหมาะพอดี ประกาศบอกเลิกเรียนแล้วหยิบหนังสือรีบเดินพรวดออกไป อย่างกับมีคนไล่ตามทวงหนี้อยู่ข้างหลัง เพิ่งจะเดินถึงหน้าประตูก็นึกถึงอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหันกลับมาตะโกนเสียงดังว่า "เซียวหลัน! เงินไป! พวกเธอมาหาครูด้วย!"

เงินไปเก็บของด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์ มือคว้าตัวมารผจญข้างๆ ลุกขึ้นแล้วเดินออกไป

"เสียเงินไป นายอย่าจับแน่นขนาดนี้สิ คนอื่นจะเข้าใจความสัมพันธ์เราผิด..." เสียงเงินอายของมารผจญดังขึ้นที่ข้างหู

ตั้งแต่อยู่นับนายฉันยังเหลือภาพลักษณ์อะไรให้ต้องรักษาอีกหรือ เงินไปคิดอย่างปวดร้าว

ตอนที่พวกเขามาถึง ศาสตราจารย์หลิวกำลังใช้สองมือกอบของอย่างหนึ่งไว้กลางกระโดดโลดเต้นอยู่ในห้องทำงาน ใบหน้าเป็นสีเลือดฝาดขาดแค่ด้านหลังไม่มีหางกระดิกเท่านั้น เขาดูเหมือนผีเข้าอย่างที่เซียวหลันว่าจริงๆ โชคดีที่ห้องทำงานนี้เป็นห้องที่จัดให้เขาโดยเฉพาะ ไม่อย่างนั้นคนอื่นเห็นภาพนี้คงยากที่จะไม่ตกใจกลัว

ศิษย์อาจารย์หนึ่งแค้นหนึ่งเด็กคนนี้เหมาะสมกันจริงๆ เงินไปร้องเฮ้อออกมาที่หนึ่งก่อนจะเคาะลงบนบานประตูที่เปิดอยู่

"เข้ามาเลย! ปิดประตูด้วย ปิดประตูด้วย!" ศาสตราจารย์หลิวเงยหน้าขึ้น ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย "มีของดีให้พวกเธอดู มานี่สิ!"

"ของดีอะไรครับ" เงินไปได้ยินก็เกิดความอยากรู้อยากเห็น

แม้ศาสตราจารย์หลิวจะดูไม่อยู่กับร่องกับรอย แต่ก็เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในยุคจินฮัน ในฐานะที่เป็นนักศึกษาสองคนที่เขาพอใจที่สุด เงินไปกับเซียวหลันจึงเคยตามศาสตราจารย์หลิวไปศึกษาลำรวจสถานที่ต่างๆ มาไม่น้อย ของดีที่เขาว่าน่าจะต้องเป็นของที่มีค่ามากๆ

"ดูนี่สิ" ศาสตราจารย์หลิวยื่นดัลป์เล็กๆ ดัลป์หนึ่งมา

เดินไปเห็นตลับนี้สลักลายประณีต เหมือนเป็นตลับใส่เครื่องประดับของผู้หญิงในยุคโบราณจึงอดที่จะดูให้นานหน่อยไม่ได้ ศาสตราจารย์หลิวสังเกตเห็นสายตาของเขาก็ก้มม้อบัต "ตลับใบนี้ฉันหามาใส่ของแบบส่งๆ ไม่เกี่ยวอะไรกับของข้างใน พวกเธอรีบดูเข้าสิ"

ตอนนั้นเซียวหลันกำลังย่อเข่าอยู่ข้างตู้ปลาทอง เขาม้วนแขนเสื้อขึ้นยื่นมือไปช้อนปลาทอง พวกปลาทองเห็นเขาก็หนีไปชิดขอบตู้ แทบจะหลอมเป็นเนื้อเดียวกันกับกระจก แต่ก็หนีไม่พ้นกรงเล็บปีศาจของเซียวหลัน เขาจับได้ตัวหนึ่ง ช้อนขึ้นมาแก้มองจนหน้าใจแล้วก็ปล่อยมันกลับลงไปใต้น้ำ สีหน้าดูสนุกสนาน อีกทั้งจดจ่อตั้งใจ ราวกับเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกใบนี้

โชคดีที่ปลาทองที่นั่นผ่านศึกสงครามมานานับร้อย ทนรับการทรมานได้ ถ้าเป็นปลาทองตู้อื่นปานนี้คงตายไปแล้ว

มุมปากเดินไปกระตุกที่หนึ่ง ไม่สนใจเซียวหลันอีก เขาเปิดตลับแล้วหยิบเอาของข้างในออกมา

มันคือหยกสีเขียวก้อนหนึ่ง แต่ไม่เหมือนหยกสีเขียวทั่วไป ในเนื้อหยกมีเส้นๆ สีแดงฝังอยู่ ดูไปเหมือนเป็นลายเส้นเลือดของมัน สะดุดตามาก

รูปร่างของมันก็ไม่ใช่หยกแว่นแฉกหรือหยกตัดที่เห็นกันทั่วไป แต่เป็นรูปร่างขนาดเล็กกว่าฝ่ามือเล็กน้อย หนาประมาณครึ่งซั้วนิ้วได้ ให้สัมผัสละมุนลื่นเป็นมัน เดินไปไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับการประเมินค่าหยกเลยสักนิด แต่วินาทีที่เขาเห็นหยกก้อนนี้ก็รู้สึกได้ถึงความแข็งแกร่งบางอย่าง

หยกนี้เป็นไปได้มากกว่าไม่ได้ทำขึ้นในยุคปัจจุบันหรือไม่ก็สิบปีก่อนหน้า แต่น่าจะเก่าแก่โบราณเลยทีเดียว

พลิกกลับอีกด้าน พบรอยสลักเป็นรูปกลุ่มสิ่งก่อสร้างในสมัยโบราณ ยังมีคนหลายร้อยคุกเข่ากราบไหว้เทวรูปองค์หนึ่งอยู่ด้วย เดินไปเห็นปั๊บก็จำได้ทันทีว่าเป็นภาพการประกอบพิธีกรรมโบราณของชนเผ่า ก่อนจะนั่งชะงักไปพักใหญ่ "นี่มัน...ชนเผ่าโบราณในพื้นที่แถบตะวันตก?"

ศาสตราจารย์หลิวส่งสายตาไปที่เซียวหลัน "เธอละ เธอเห็นอะไรบ้าง"

เซียวหลันกระโดดจากข้างตู้ปลาทองเข้ามา คำว่าหยกโบราณไว้เฟ่งมอง

พลางพินิจดูใบไผ่อยู่นาน แถมยังเอาปากกัดอีกต่างหาก

"..."

นายคิดว่ามันเป็นคือทองคำหรือไง

เชียวหลันยิ้มจนตาหยี ทำราวกับกอบทองคำก้อนหนึ่งอยู่จริงๆ "หยกนี่ น่าจะอายุเกินพันปีแล้ว อีกอย่างการแต่งกายของคนในภาพสลักก็เหมือน ชาวโหลวหลันโบราณที่เราเคยเห็นตามจิตรกรรมฝาผนังมาก"

โหลวหลันชื่อนี้ไม่ใช่ชื่อแปลกใหม่สำหรับใครหลายๆ คน มันเป็นแคว้นโบราณที่เคยเจริญรุ่งเรืองอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เคยมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับราชวงศ์ฮั่นและเผ่าชยงหนูในตอนนั้น แล้วจู่ๆ มันก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย ในช่วงประมาณคริสต์ศักราชที่สี่ร้อย แม้แต่ในหนังสือประวัติศาสตร์ก็ไม่มีบันทึกเลยสักนิด ราวกับถูกใครบางคนลบไปไม่เหลือร่องรอยไว้แม้เศษเสี้ยว

ที่ผ่านมามีหลายคนเคยไปศึกษาสำรวจ ชุดซากโบราณสถานของแคว้นโหลวหลันมากมาย ปี ค.ศ. 1980 พบศพโบราณอายุเกือบสี่พันปีศพหนึ่ง บริเวณปากแม่น้ำขงเซวีย อาจถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทำให้คนขยายช่วงเวลาการมีอยู่ของแคว้นโหลวหลันว่าอาจถอยไปไกลกว่าเดิม แต่นอกจากซากโบราณสถานเหล่านั้นที่ถูกแสงอาทิตย์แสงจันทร์กัดกร่อนไปท่ามกลางทะเลทรายกับจิตรกรรมฝาผนังแล้วก็ไม่เคยมีผู้ใดพบสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับแคว้นโบราณแห่งนี้อีกเลย

และด้วยความที่โหลวหลันตั้งอยู่บริเวณมุมทางตะวันออกเฉียงเหนือของหลัวบู๊ฟัว จึงมีความเกี่ยวข้องกับพื้นที่ที่มักจะมีคนหายสาบสูญไปอย่างไม่มีสาเหตุ ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นยิ่งประหลาดลึกลับมากขึ้น

ถ้าหยกโบราณชิ้นนี้เกี่ยวข้องกับแคว้นโหลวหลัน เช่นนั้นก็ต้องเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ในการศึกษาโหลวหลันอีกครั้ง

แต่...จะเป็นไปได้อย่างไร

เงินไปขมวดคิ้ว จิตได้สำนึกอยากจะทำหน้าที่เชียวหลันพูดเหลวไหล

ใครจะรู้ว่าดวงตาทั้งสองของศาสตราจารย์หลิวเป็นประกาย ภูมื่อพร้อมกับเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องทำงานไม่หยุด "ฉันก็คาดเดาใกล้เคียงกับพวกเขา

แต่ฉันมีข้อสรุปที่แตกต่างไป พวกเขาเฝ้าดูภาพสลักบนนั้นให้ละเอียดอีกทีลึคนกลุ่มนั้นกำลังคุกเข่าบูชาเทวรูป แล้วยังมีอะไรอีก"

เฉินไปพูดอย่างลึกลับ "...พระอาทิตย์ดวงหนึ่ง?"

ชนเผ่าแถบตะวันตกมีประเพณีบูชาพระอาทิตย์ ภาพลักษณะนี้ก็ไม่ถือว่าแปลก

ศาสตราจารย์หลิวส่ายหน้า "ทำไมเธอไม่คิดว่ามันเป็นพระจันทร์ข้าง"

เฉินไปได้แย้งว่า "โดยทั่วไปแล้วจะเป็นการบูชาพระอาทิตย์ พระอาทิตย์เป็นหลัก พระจันทร์เป็นรอง"

"การสันนิษฐานของเธอมีเหตุผล แต่เธอดูสิ รอบๆ คนเหล่านั้นยังคงไฟส่องอยู่ด้วย ถ้าเป็นกลางวันก็ทำเกินจำเป็นไปหน่อย ภาพที่คนโบราณสลักไว้ล้วนมีความหมายที่ต้องการสื่อซ่อนอยู่ ไม่มีทางนำวัดกันโดยไม่มีลูกศรแน่"

เฉินไปตกตะลึง พลันนึกถึงจุดสำคัญขึ้นมา "พบหยกนี้ได้ยังไง"

ในที่สุดศาสตราจารย์หลิวก็แสดงสีหน้าขมขื่น "จะว่าไปเรื่องมันยาว"

คนแรกที่พบหยกชิ้นนี้คือชายชราคนหนึ่งที่อยู่แถบหัวภู่ม้ามาหลายสิบปี วันหนึ่งมีกลุ่มคนเข้าไปผจญภัยสำรวจหัวภู่ม้า จ้างลูกชายของเขาไปเป็นคนนำทาง เวลาผ่านไปหนึ่งเดือนก็ยังไม่เห็นใครออกมา ชายชรา รู้สึกเห็นท่าไม่ดีจึงเข้าไปตามหาด้วยตัวเอง สุดท้ายก็พบศพของลูกชายแถวๆ หงหลิวโกวซึ่งไม่ไกลจากสถานที่ที่มีซากโบราณสถานของแคว้นโหลวหลัน ส่วนสมาชิกที่ไปผจญภัยสำรวจพร้อมกับลูกชายเขากลุ่มนั้นก็ราวกับระเหยกลายเป็นไอไปจากโลก ไม่พบร่องรอยอีกเลย

ชายชราพบหยกชิ้นนี้ในมือของลูกชายที่ตายไป เขาไม่รู้ที่มาและก็ไม่รู้ว่ามันเกี่ยวข้องกับอะไรกับการตายของลูกชายเขา เชิญให้คนมาดูก็ไม่มีใครเข้าใจ จึงได้แต่ขายไปในราคาถูก ผ่านมือต่อๆ กันไปสองสามคน สุดท้ายตกมาอยู่ที่พ่อค้าของโบราณคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนของศาสตราจารย์หลิว เขาเองก็ไม่กล้าปุมปามรับไว้ ถึงได้ให้ศาสตราจารย์หลิวช่วยวิเคราะห์ให้หน่อย

เฉินไปพูดหายใจลึก "ก็หมายความว่าหยกนี้มีความเกี่ยวข้องกับ

โหลมหันจริง?"

ศาสตราจารย์หลิวพยักหน้า "ไม่ตัดความเป็นไปได้นี้ทิ้ง ฉันยื่นเรื่องของบกับเบ๊องบนแล้ว รออนุมัติลงมาเราจะไปที่นั่นกัน ต่อให้พบอะไรเล็กๆ น้อยๆ ก็ถือว่าสุดยอดแล้ว"

หลังออกมาจากห้องทำงานของศาสตราจารย์หลิว ทั้งสองก็มุ่งหน้าไปทางหอพัก

"นายไม่มีกระดูกหรือไง เอามือลงไป" เจินไปเดินอย่างยากลำบากมาก เพราะบนบ่าเขาแขวนน้ำหนักของอีกคนเอาไว้ด้วย ดูแล้วเหมือนกำลังแบกกระสอบทรายบุกป่าฝ่าดงอย่างไรอย่างนั้น

"ความสัมพันธ์ระหว่างเราสองคนไปถึงไหนแล้ว ของของนายก็คือของของฉัน ของของฉันก็คือของของนาย ดังนั้นมือของฉันก็คือมือของนาย"

เชี่ยวชาญพูดเรื่อยๆ ท่าทางเหมือนนอนไม่พออยู่ตลอดเวลา ว่ากันตามตรงรูปร่างหน้าตาของเขานั้นไม่เลวเลย ปากแดงฟันขาว ดูสุขภาพหล่อเหลา แต่พออำปากเท่านั้นแหละ ภาพลักษณ์ก็พังทลายหมดสิ้น อธิบายเป็นคำพูดของเจินไปได้ว่า 'คนที่สมาคมกับเขาเกินหนึ่งวันล้วนอยากจะมีบคอเขาให้ตายใจจะขาด'

ความคิดนี้บ่มเพาะอยู่ในใจเจินไปมาหลายปีมากก็ยังไม่สามารถทำให้เป็นจริง รู้เลยว่าเขากลัดกลุ้มมากแค่ไหน

"ฉันจะไปซื้อข้าว นายกลับหอไปก่อน"

"เสียเวไป ฉันง่วงมาก เมื่อกี้อยู่ในคลาสยังนอนไม่อิมก็ถูกนายผลักออก แถมยังร่วงลงพื้นหัวกระแทกอีก ตอนนีู้สึกปวดหัวจี๊ดๆ ขึ้นมา ฉันว่าสมองอันน้อยนิดของฉันได้รับความกระทบกระเทือนแล้ว ถ้าเดินอีกสองสามก้าวไม่แน่อาจจะกระเทือนจนสมองเสื่อมก็ได้..." เจ้าตัวแนบเข้ามาใกล้กว่าเดิม ปากก็พูดอะไรไปเรื่อย ดวงตาสีน้ำตาลแวววาวสองข้างเด่นระริกравกับมีความนัยร้อยพันอยู่ในนั้น

ริมฝีปากของเชี่ยวชาญบางมาก มองผ่านๆ ให้ความรู้สึกชืดซาต่อสิ่ง

รอบตัว แต่ความที่มุ่มปากมักจะแขวนรอยยิ้มอยู่เสมอ เมื่อรวมกันแล้วเลยเป็น
ใบหน้าที่ทำให้ใจสั่นได้มากที่สุด ถึงแม้จะมองใบหน้านี้อยู่ทุกวัน แต่เงินไป
ก็ยิ่งอดที่จะใจลอยไม่ได้ หลุดพูดประโยคที่อยากจะบีบคอตัวเองให้ตายออกไป
อย่างไม่อาจควบคุม

"ฉันซื้อให้เอง นายกลับไปก่อน..." คำพูดเพ็งออกจากปากเขาก็อยากจะ
ตบหน้าตัวเองสักขาด

บ้าเอ๊ย! นี่ถูกความสวยครอบงำอีกแล้วหรือเนี่ย!

"รู้อยู่แล้วว่ามันดีกับฉันที่สุด ซาตินหน้าฉันขอเกิดเป็นวัวเป็นควายให้นาย
ตอบแทนบุญคุณ!" หลังจากส่งจูบไปที่หนึ่ง ใจตัวมารผจญก็กระโดดพรวดเดียว
ไกลสามฟุต วิ่งบึ่งไปทางหอพัก

สร้างความหายนะให้คนอื่นอีกแล้ว เงินไปยี่เยนน้าตารินเสียวๆ ท่ามกลาง
สายลม

ไม่กี่วันต่อมาก็มีข่าวจากศาสตราจารย์หลิว บอกว่าทางมหาวิทยาลัย
อนุมัติแล้ว เบื้องบนก็อนุญาตแล้ว ให้พวกเขาเก็บของเตรียมตัวออกเดินทาง
นอกจากเที่ยวหลั่นกับเงินไป ยังมีนักศึกษาอีกสี่คนร่วมทางไปด้วย
สมัยที่ศาสตราจารย์หลิวยังหนุ่มก็เคยไปที่หลัวปู่ฟัว แต่นั่นเป็นเรื่องที่ผ่านมานาน
มากแล้ว ลักษณะภูมิประเทศภูมิอากาศที่นั่นค่อนข้างซับซ้อน ดังนั้น
เมื่อไปถึงหลัวปู่ฟัวยังต้องขอให้คนพื้นที่มาเป็นคนนำทางให้อีกที

ตามความคิดของศาสตราจารย์หลิว เขาจะไปหาชายชราผู้พบหยกโบราณ
คนแรกสุดก่อน ดังนั้นผู้ร่วมทีมในครั้งนี้จึงมีเพื่อนของเขาที่เป็นพ่อค้าของโบราณ
คนนั้นด้วย

รถไฟออกเดินทางจากปักกิ่ง จุดหมายปลายทางคือตะวันตกเฉียงเหนือ
อันไกลโพ้น ระหว่างทางยังต้องเปลี่ยนรถหลายสถานี แต่พวกนักศึกษานานๆ
ที่จะได้ออกจากบ้านก็ดีใจลึกลงไป คอยโหมงโฉบเงงไม่จบไม่สิ้นไปตลอดทาง
ไหนจะเล่นไพ่ เล่าเรื่องขำขัน คอกเล็กๆ นั้นถูกพวกเขาทำให้เฮฮา แม้แต่
ผู้โดยสารที่นอนถัดไปสองสามคอกก็ยังเข้ามาร่วมวงด้วย

ที่นอนของเขี้ยวหั่นกับเงินไปเป็นเตียงสองชั้น แต่เขี้ยวหั่นซึ่งเคยเป็น
ชั้นบันไดไปเตียงบน พอขึ้นรถไฟบูบก็ทิ้งตัวลงนอนบนเตียงของเงินไปที่อยู่
ข้างล่าง ไม่ว่าคนข้างๆ จะเล่นไพ่จนสะเทือนเลื่อนลั่นยังไงเขาก็ยังคงหลับอยู่

เสียงเงินกระทุ้งแขนของเงินไป ยกมูมปากเผยให้เห็นรอยยิ้มอัปลักษณ์
"พวกนายสองคนจะนอนเตียงเดียวกันสินะ ไม่เบียดหรือไง"

เขาเป็นหนึ่งในนักศึกษาที่ร่วมเดินทางครั้งนี้ ปกติเป็นคนเอื้อระเหย
ลอยชาย แต่ความรู้เฉพาะทางกลับมีมากไม่เลว ค่อนข้างได้รับความโปรดปราน
จากศาสตราจารย์หิว ปกติแล้วเขากับพวกเงินไปก็สนิทสนมคุ้นเคยกันดี

เงินไปซึ่งเคยจะสนใจเขา ผลักไปที่หนึ่ง "ไสหัวไปเลยไป"

แรงผลักดันนี้หนักไปหน่อย ตัวของเจียงเงินจึงชนเข้ากับเสาเตียง ร้อง 'อ๊ย'
ออกมาที่หนึ่ง ซ้ำยังทำให้เตียงสั่นไหวไปทั้งหลัง

ชั้นบนของเตียงฝั่งตรงข้ามมีคนแปลกหน้านอนอยู่ ตั้งแต่พวกเขา
ขึ้นรถไฟมาอีกฝ่ายก็ขัดตัวเป็นก้อนกลม นอนตะแคงอยู่ในผ้าห่ม หันเข้าหาผนัง
อยู่ตลอด ไม่กระดิกตัวสักนิด ต่อให้พวกเจียงเงินอยู่ที่เตียงข้างเล่นอะอะ
ขยับตัวแรงแค่ไหนเขาก็ทำอะไรเขาไม่ได้

เจียงเงินอดที่จะประหลาดใจไม่ได้ คนปกติเวลานอนแล้วถูกเสียงดัง
อะอะรบกวนขนาดนี้ ยังไงก็ต้องโมโหบ้าง แต่คนคนนี้ก็กลับยังนั่งสงบอยู่ได้

ความอยากรู้อยากเห็นของเขามีเต็มเปี่ยมมาแต่ไหนแต่ไร พอคิดได้
อย่างนี้ก็อดที่จะนั่งตัวตรง ยึดหัวขึ้นไปหยั่งเชิงดูเตียงด้านบนไม่ได้

"นายทำอะไรนะ" นักศึกษาอีกคนผลักเจียงเงินเข้าที่หนึ่ง

เขาทำจมูกฟุดฟิด "พวกนายได้กลิ่นแปลกๆ หรือเปล่า"

"กลิ่นอะไร" อีกฝ่ายมีนงง "นายนั่งวงแล้วก็นอนเถอะ สมองเลอะเลือน
แล้วละ"

"ไปไหนก็ไปเลย!" เจียงเงินโบกมือปิดอย่างจำอาณู

ตอนนั้นเองเขี้ยวหั่นพลิกตัวแล้วหลับต่อ เงินไปหันไปมองก็นั่งไป
เล็กน้อย

ทำนอนของชายหนุ่มดูสงบเรียบร้อย นิ้วมือเรียวยาวแตะอยู่บนผ้าห่ม

ผิวขาวหมดจดจนรู้สึกตาพว่ำเล็กน้อย รวากับคุณชายผู้สูงศักดิ์ไม่มีผิด ยากจะจินตนาการว่าเวลาตีนั้นจะเปลี่ยนเป็นคนละคน

ในขณะที่เงินไปกำลังถอนหายใจอย่างสับสนก็คิดไม่ถึงว่าเจียงเงินจะยื่นหน้าเข้ามา

"เซียวหลันตอนนอนนี้ดูดีไม่เบาเลยนะ แต่ก็ดูดีไม่เท่าคุณหนูใหญ่โหยวหรือ นายดูดี หน้าอกนั้น เอวคอดก็ว่านั่น..."

คุณหนูใหญ่โหยวที่เขาว่าก็อยู่ในลิสต์นักศึกษาที่ติดตามมาด้วยเช่นกัน เธอมีชื่อว่าโหยวเสวี่ เล่ากันว่า เป็นลูกสาวของผู้บริหารคนหนึ่งของมหาวิทยาลัยสวยก็สวยอยู่หรือก แต่นิสัยค่อนข้างเย่อหยิ่ง ถ้าเธอที่นอนอยู่คอกเยื้องๆ กันได้ยินคำพูดนี้เข้า ดูท่าเจียงเงินไม่ตายก็ต้องถูกถลกหนัง

เห็นอีกฝ่ายยังพูดก็ยิ่งเสี้อม เงินไปจึงผลักเขาอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะถูกขึ้นเดินไปหาศาสตราจารย์หลิว

เวลานี้ศาสตราจารย์หลิวกำลังคุยเล่นเรื่อยเปื่อยกับเพื่อน พอพูดถึงหัวปั้ว อีกฝ่ายก็น้ำลายแตกฟอง อารมณ์พลุ่งพล่าน "สถานที่แห่งนั้นพูดถึงที่เราก็อัปมงคลปากทุกที เพื่อนคนหนึ่งของฉันเคยไปที่นั่นกับคณะของเผิงจยามู่..."

เงินไปใจเต้นตึกตัก นิ่งลงฟังเสียให้รู้แล้วรู้รอด

ในยุคแปดศูนย์ ชื่อของเผิงจยามู่เรียกว่าดังก้องหู เขาเคยพาทีมสำรวจเข้าไปในหัวปั้ว สุดท้ายก็หายสาบสูญไปอย่างลึกลับ รัฐบาลส่งคนจำนวนมากไปตามหาอย่างไรก็ไม่พบแม้กระทั่งศพ จนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นปริศนา

ศาสตราจารย์หลิวพูดด้วยความประหลาดใจ "ทำไมฉันไม่เคยได้ยินนายพูดเรื่องนี้มาก่อน"

เจ้าตัวกดเสียดำทันที้ พูดด้วยท่าทางมีพิรุณ "ก่อนหน้านี้พูดไม่ได้ แต่ตอนนี้ไหนๆ ก็จะไปที่นั่นอยู่แล้ว ไม่ต้องคิดอะไรมากอีก นายฟังแล้วอย่าไปเล่าที่อื่น ความจริงแล้วคณะของเผิงจยามู่ไม่ได้หายสาบสูญไปทั้งหมด เพื่อนฉันคนนั้นรอดมาได้หวุดหวิด หลังจากกลับมาก็ไม่ยอมพูดอะไรสักอย่าง บอกแค่ว่าชาตินี้จะไม่เหยียบเข้าไปในสถานที่ผีหลอกนั่นอีกเด็ดขาด"

บทที่ 2

เพื่อนของศาสตราจารย์หลิวคนนี้ชื่อว่าอวี๋หลิว ใครๆ เรียกเขาว่าอาอวี๋ หากจะพูดว่าเขาเป็นพ่อค้าของโบราณก็ออกจะเกินไปสักหน่อย ที่จริงแล้วเขาก็แค่ทำงานยกของอยู่ที่ร้านขายของเก่าแห่งหนึ่งในเขตพานจยาหยวนที่ปักกิ่ง อยู่ไปอยู่มากก็มีของโบราณผ่านมือไม่น้อย เขามีความสนใจทางด้านนี้ เวลาว่างก็ศึกษาหาความรู้ นานวันเข้าสายตาก็นิ่งดี มีครั้งหนึ่งศาสตราจารย์หลิวไปที่ร้านเขา ถูกใจด้วยชาสมัยราชวงศ์ชิงใบหนึ่ง ทั้งสองต่อรองคุยราคากัน เลยได้รู้จักกัน

อาอวี๋เคยเล่าว่าตอนที่อยู่ในหน่วยทหาร เขาเคยไปที่ต่างๆ มาไม่น้อย แต่พอมองรูปร่างผอมแห้งนี้ของเขาก็ไม่มีใครเชื่อที่เขาเล่า การได้ร่วมเดินทางไปซินเจียงกับศาสตราจารย์หลิวครั้งนี้ ระหว่างทางเขาแสดงฝีมืออย่างเต็มที่ คุยเล่าประสบการณ์ในหน่วยทหารเมื่อหลายปีก่อนให้พวกนักศึกษาฟัง แถมยังมีเชี่ยวชาญล้นผู้กล้าว่าโลกนี้จะไม่วุ่นวายพอคอยสุ่มไฟอยู่ข้างๆ ชูเสียจนคนอื่นตะลึงงัน

ทว่าตอนนี้เชี่ยวชาญล้นกำลังนอนหลับ ไม่มีใครคอยเป็นลูกคู่เขา อาอวี๋เสียริมฝีปาก เห็นคนรอบๆ ต่างเผยสีหน้าไม่เชื่อจึงเกิดความรู้สึกอ้างว้างขึ้นมาเล็กน้อย

"พวกเธอไม่เชื่อสินะ ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร พอไปถึงที่นั่นก็อย่าเที่ยววิ่งไปทั่วแล้วกัน เกิดพลัดกับกลุ่มแล้วหลงทางขึ้นมา ตายอีท่าไหนก็ยังไม่รู้เลย"

โหยวเสวี่ที่ถูกเจียงเงินลวงละเมิดทางสายตาเมื่อครู่ขมวดคิ้วเรียวยสวยของตนก่อนชำเลืองมองเงินไปที่หนึ่ง "อาอวี" ไม่น่ากลัวขนาดนั้นมังคะ ฉันได้ยินมาว่ามีทีมสำรวจหลายทีมเคยไปที่นั่นแล้วก็กลับมาอย่างปลอดภัยนี่คะ"

อาอวีหัวเราะแหะๆ สองที "นั่นเพราะพวกเขาอะมัดระวังอย่างมาก ไม่กล้าล้ำเส้นแม้แต่ก้าวเดียว อีกอย่างคนที่ไปที่นั่นแล้วหายสาบสูญแต่ละปีก็น้อยเสียที่ไหน รู้ชื่อบ้างไม่รู้ชื่อบ้าง ส่วนใหญ่คือคิดจะไปซูดสมบัติ สุดท้ายกลับเอาชีวิตไปทิ้ง โดยเฉพาะแถบหงหลิวโกวที่เรากำลังจะไป กระตุกที่ฝังอยู่ที่นั่นกองซ้อนกันจนเป็นภูเขาลูกเล็กๆ ได้แล้ว"

เขากำลังเล่าอย่างสนุกก็ได้ยินเสียงดังมาจากข้างบนหัว

"ที่นั่นมีผีร้าย ไปไม่ได้"

เสียงนั้นเหมือนดังอู้ออกจากในผ้าห่ม แยกไม่ออกว่าเป็นเสียงผู้ชายหรือผู้หญิง พวกเขาเงินไปที่กำลังฟังกันอย่างได้รกรรสรก็อดที่จะตกใจไม่ได้ พวกเขาตามเสียงไปทันที แล้วก็พบว่าคนที่พูดคือคนแปลกหน้าที่เอาผ้าห่มคลุมโปงนอนอยู่บนเตียงชั้นบน

ศาสตราจารย์หลิวอิ่งเล็กน้อย "สหายคนนี้จะไปหลัวบู๊ฟัวเหมือนกัน เหวอ งั้นลงมานั่งคุยกันใหม่"

คนคนนั้นพูดประโยคเดิมโดยไม่แม้แต่จะขยับตัว

"ที่นั่นมีผีร้าย ไปไม่ได้"

คราวนี้เสียงชัดขึ้นมาน้อย เงินไปฟังออกกระทั่งความสั่นเทิ้มและความหวาดกลัวในน้ำเสียง อดที่จะรู้สึกแปลกใจเพิ่มขึ้นไม่ได้ พอหันไปรอบๆ ก็เห็นคนอื่นๆ ต่างทำหน้าตาแปลกประหลาด

มีเพียงเสวี่วหลังที่ไม่สนใจโลก ยังคงนอนหลับปุ๋ยอยู่ที่เดิม ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นเลยสักนิด

หลังจากประโยคนั้นเจ้าตัวก็ไม่ส่งเสียงอีก ยังคงมุดชดอยู่บนเตียงเช่นเดิม

พวกเขาเงินไปมองหน้ากันไปมา จะให้ดันทุรังคุยกับอีกฝ่ายก็คงไม่ดี ทุกคนที่ก่อนหน้าคุยเล่นกันอยู่ดีๆ พอถูกขัดจังหวะขึ้นมาก็หมดอารมณ์ เหลือบมอมนาพิกาเห็นว่าตอนนี้เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้วจึงแยกย้ายกันไปล้างหน้า

แปร่งฟันพักผ่อน

เตียงนอนของพวกเขาเจียงเงินอยู่อีกคอกหนึ่ง ทำให้เตียงด้านล่างของ คนแปลกหน้านั้นที่เคยถูกพวกเขาใช้เป็นที่เล่นไฟกลับมาว่างเปล่า เตียงของ เงินไปถูกเชียวหลันยึดแล้ว ตอนแรกเขาคิดจะขึ้นไปนอนเตียงบน แต่พอมอง ไปยังคนแปลกหน้านั้นก็รู้สึกไม่สบายตัวขึ้นมาอย่างพิลึก เลยตัดใจดึงผ้าห่ม จากเตียงชั้นบนลงมาแล้วนอนเบียดกับเชียวหลันให้รู้แล้วรู้รอด

"เสียใจไป ในที่สุดเราก็ก้าวข้ามขั้นสุดท้าย ได้นอนร่วมเรียงเคียงหมอน กันแล้วนะ..." เชียวหลันนอนสะลึมสะลือ ยื่นมือมาโอบเอว ขยับตัวเข้าไป ชิดกับเงินไปโดยสัญชาตญาณ ซ้ำยังถูไถใบหน้าทีเสื้อผ้าของอีกฝ่ายสองสามที "นายหุบปากเลย!" เงินไปชนลูกขนพอง ออกลั่นอารมณ์หุนหันที่จะกัด เชียวหลันให้ตายซะตรงนี้ เขาหลับตาลงและรับรู้ได้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย นำประหลาดที่มันทำให้จิตใจของเขาสงบลง เดิมทีคิดว่าตัวเองต้องถูกเชียวหลัน กวนใจจนนอนไม่หลับ แต่สุดท้ายก็หลับลึกสู่วงฝันอย่างรวดเร็ว

ผ่านไปค่อนคืน เงินไปตื่นขึ้นเพราะความหนาว เขาดึงๆ ผ้าห่มดูก็พบว่า ผ้าห่มของตัวเองถูกเชียวหลันแย่งไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ตัวเขาห่มผ้าอยู่แค่ ครึ่งเดียว ทอนขาทั้งหมดโผล่อยู่ด้านนอก มีน้ำถึงรู้สึกหนาว

เขาสีดฮัดดึงผ้าห่มกลับมา แต่ก็คิดว่าไหนๆ ก็ตื่นแล้ว งั้นลุกไป เข้าห้องน้ำเลยแล้วกัน ทว่าเพิ่งลุกขึ้นนั่งเขาก็เห็นเงาดำเงาหนึ่งยืนอยู่ที่หัวเตียง เหมือนกำลังมองมาทางพวกเขาสองคน

"ใครอยู่ตรงนั้น!" เงินไปตกใจมาก ร้องตะโกนออกมาอย่างอดไม่อยู่ เชียวหลันถูกปลุกเพราะเสียงอะอะของเขา คว่าอะไรติดมือได้ก็ขว้างไปที่ เงาดำหัวเตียงนั่น แม่นมากจนปาโดนหน้าอีกฝ่ายพอดิบพอดี

เงาดำนั่นล้มลง กระแทกโต๊ะเล็กข้างเตียงจนพับปิด กระบอเก็บน้ำร้อน ตกพื้นเกิดเสียงดังก้องๆ คราวนี้ทำเอาทุกคนตื่นกันหมด

"ใครนะ"

"ดี๊ๆ ตื่นๆ ใครมันช่างไร้มารยาท!"

เงินไปยังไม่หายจากอาการผวา คิดจะลงจากเตียงไปดู แต่กลับถูก
เซียวหลันดึงไว้

"เดี๋ยวก่อน มีบางอย่างผิดปกติ"

ไฟในตู้โดยสารปิดอยู่ นอกตัวรถก็มีมืดไปหมด เงินไปพยายามอาศัย
แสงไฟจากห้องน้ำที่อยู่ใกล้ๆ จ้องดูเงาร่างๆ นั้นให้ชัดเจน แต่พอได้ยินเซียวหลัน
พูดแบบนี้ที่ข้างหู น้ำเสียงจริงจังอย่างยากที่จะหาได้ในเวลาปกติ จึงถึงกับ
นิ่งชะงักไม่ขยับ

ในอากาศมีกลิ่นเหม็นจางๆ โขยมา ปลายเตียงมีพนักงานรถไฟซึ่งกำลัง
ตื่นตกใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาหยิบไฟฉายมาเดินตรวจตรา เงินไป
เห็นแสงไฟใกล้เข้ามา ขณะกำลังคิดว่าจะอธิบายกับอีกฝ่ายอย่างไรก็ได้ยิน
พนักงานคนนั้นร้องด้วยความตกใจ ไฟฉายร่วงลงพื้น ถอยไปด้านหลังสองสามก้าว
อย่างรวดเร็ว

อาศัยแสงจากไฟฉายบนพื้น เงินไปกับเซียวหลันก็เห็นเงาดำนั้นได้อย่าง
ชัดเจน

เดิมทีนั่นคือคน แต่ตอนนี้ไม่อาจเรียกว่าเป็นคนได้แล้ว ผิวหนังแห้ง
ติดกระดูก เบ้าตาสองข้างเว้ายุบดูแล้วเหมือนเป็นโพรงสองโพรง ร่างกาย
บิดงอด้วยท่าทางแปลกประหลาด ปากยังเปิดอ้าอยู่เล็กน้อย สภาพอย่างคนที่
ตายตาไม่หลับ ดูน่ากลัวมาก ตั้งแต่คอลงไปเริ่มเน่าเปื่อยแล้ว เพียงแต่
ถูกเสื้อผ้าปิดไว้ และแสงสว่างไม่เพียงพอทำให้เห็นไม่ค่อยชัด กลิ่นเหม็นจางๆ
นั้นก็ออกมาจากร่างของเขานั่นเอง

และบนเตียงฝั่งตรงข้ามพวกเขา ก็ไร้ซึ่งร่างของคนที่เคยนอนอยู่บนนั้น
แล้ว...

เงินไปหอบหายใจแรง จับมือของเซียวหลันแน่น ทั้งสองต่างไม่พูดอะไร
ผ่านไปพักหนึ่งเงินไปก็เหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้ "เมื่อกันายเอาอะไร
ขว้างเขา"

คนที่ตอบเขาคือเซียวหลันที่ทำหน้าไม่รู้สึโหน่อีเหน่ "มือถือนายยัง"

"...ฉันจะบีบคอนายให้ตาย!"

มีคนตายบนรถไฟกลางดึกย่อมเป็นเรื่องใหญ่อย่างแน่นอน ตำรวจรถไฟมาอย่างรวดเร็ว รถไฟจอดที่สถานีใกล้ที่สุด เนื่องจากพวกของเซียวลั่นเป็นผู้เห็นเหตุการณ์กลุ่มแรกจึงถูกเรียกไปสอบถามอยู่ครึ่งค่อนวัน แต่ก็ดูจะไม่ได้เบาะแสอะไร ในที่สุดทุกคนก็ได้ขึ้นรถไฟขบวนถัดไป เดินทางต่อไปยังจุดหมาย เพียงแต่เกิดเรื่องขนาดนี้พวกเขาก็ไม่มีอารมณ์คุยเล่นสนุก นอกจากอาอวีกับเซียวลั่นที่ยังคงเหลวไหลไร้สาระเหมือนเดิม คนที่เหลือต่างก็จิตใจหดหู่กันหมด

ชายแปลกหน้าที่อยู่บนเตียงชั้นบนคนนั้นพูดไว้ก่อนตายว่า 'ที่นั่นมีผีร้าย' หรือตัวเขาเองก็มาจากหลั้วภูพิ่ว? ถ้าเป็นแบบนี้ทำไมยังจะกลับไปอีกล่ะ แต่ถ้าเขากับที่นั่นไม่เกี่ยวข้องกัน ทำไมจะต้องมาเตือนพวกเงินไปด้วย

ผลการชันสูตรพบว่าคนคนนั้นตายมามากกว่าสามวันแล้ว เพราะแบบนี้พวกเงินไปเลยได้กลิ่นเหม็นจากศพ แต่คนตายจะซื้อตั๋วขึ้นรถมาได้ยังไง แถมยังพูดได้อีก?

คำถามที่หาคำตอบไม่ได้ก็เหมือนเครื่องพันธนาการที่รัดหัวใจของทุกคนเอาไว้

อาอวีเห็นบรรยากาศตึงเครียดก็กระแอมเบาๆ ที่หนึ่งก่อนพูดขึ้น "ที่จริงเรื่องนี้ก็ไม่นับเป็นอะไร มีนักผจญภัยมากประสบการณ์คนไหนไม่เคยเห็นเรื่องแปลกประหลาดบ้าง ที่ประหลาดกว่านี้ก็มิมีนะ ฉันเล่าให้พวกเธอฟังเอาไหม"

ศาสตราจารย์หลิวเองก็อยากสร้างบรรยากาศให้มีชีวิตชีวา จึงรีบถามเพื่อนของตนว่า "เรื่องประหลาดอะไร"

"สมัยฉันหนุ่มๆ มีอยู่ปีหนึ่ง ฉันตามหน่วยทหารไปตั้งฐานที่มั่นในพื้นที่ห่างไกลความเจริญ ละแวกใกล้ๆ นั้นมีหมู่บ้านร้างแห่งหนึ่ง ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ที่นั่นแม้กระทั่งรอบนอกหมู่บ้าน เล่ากันว่าเมื่อสิบปีก่อนคนในหมู่บ้านนั้นทยอยตายไปจนหมด บ้างก็ป่วยตาย บ้างก็เป็นบ้าฆ่าตัวตายอย่างไม่มีสาเหตุ ยังมีบางคนหนีจากบ้านเกิดย้ายไปอยู่ที่ห่างไกล แล้วก็ไม่ได้ข่าวคราวอีกเลย นานวันเข้าคนก็พูดกันว่าหมู่บ้านนั้นสงบจ้วยไม่ตี ล่วงเกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้

“ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้”

นักศึกษาทุกคนล้วนถูกเรื่องเล่าของอาอวีดึงดูดความสนใจ อดที่จะตั้งใจฟังไม่ได้

“ตอนนั้นเพิ่งผ่านการปฏิวัติวัฒนธรรมไป บางพื้นที่ในประเทศกำลังทำลายของเก่าเสีย* พื้นที่ห่างไกลบางแห่งยังไม่รู้เลยว่าการปฏิวัติวัฒนธรรมจบลงแล้ว พวกเราเองก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่าเพราะอะไรจึงเป็นเหตุ หัวหน้าหน่วยให้ทีมหนึ่งไปสำรวจดูที่นั่น”

เสียงจินตนาการที่จะถามแทรกไม่ได้ “ในทีมนั้นมีคุณอยู่ด้วย?”

อาอวียิ้มเจื่อนๆ “ถ้ามีฉันอยู่ในทีมนี้ด้วย ตอนนั้นคงไม่ได้มานั่งเล่าให้พวกเธอฟังอยู่ตรงนี้ออก”

ทุกคนต่างตะลึง อาอวีโบกมือเป็นสัญญาณให้พวกเขาหยุดถาม แล้วเล่าต่อว่า “ทีมนี้มีกันทั้งหมดสิบคน ผ่านไปสามวันกลับมาแค่คนเดียว แต่คนที่กลับมาได้นั้นก็กลายเป็นบ้า ไม่มีใครรู้ว่าเขาจำทางกลับมาที่หน่วยได้ยังไง ตอนนั้นเขาฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องแล้ว พอมีคนเข้าใกล้ก็เอาแต่หนี

หัวหน้าหน่วยร้อนใจมาก ทหารหายสาบสูญไปอย่างไร้สาเหตุถึงแก่นายนี้มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แล้ว ดีไม่ดีอาจพัวพันไปถึงการต่อสู้กันของฝ่ายสอดแนมอะไรพวกนี้ ดังนั้นระหว่างที่เขารายงานไปยังเบื้องบนก็ส่งคนออกไปอีกทีม ทีมนี้มีสิบคนเหมือนเดิม ทว่าคราวนี้แม้แต่คนเดียวก็ไม่กลับมา ทั้งสิบคนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย”

ทุกคนที่ได้ฟังต่างขนลุกตั้งชัน อาอวีกลับเคาะขี้นุหรืออย่างไม่มีริบไม่ร้อน จากนั้นก็สูบเข้าไปคำใหญ่ สีหน้าถล่ำเข้าสู่ความทรงจำ

“ต่อมาเบื้องบนก็ส่งคนไปปิดล็อกพื้นที่แถบนั้นทั้งหมด พวกเราได้ยินคำเล่าลือบางอย่าง เล่ากันว่าในหมู่บ้านมีที่ว่างเปล่าอยู่ผืนหนึ่ง ไม่รู้ว่าถูกคนขุดไปเมื่อปีไหนเดือนไหน สุดท้ายขุดจนเกิดเรื่อง ดินถล่มลง ปรากฏทางเข้าสู่สถานที่ใต้ดินเส้นหนึ่ง ไม่รู้ว่าเส้นทางทะลุไปถึงไหนเพราะคนที่เข้าไปไม่มีใครออกมาได้สักคน ตอนหลังจึงไม่มีใครกล้าเข้าไปอีก แต่แม้จะเป็นแบบนี้

* ของเก่าเสียอย่าง ได้แก่ แนวคิดเก่า วัฒนธรรมเก่า ประเพณีเก่า และความเคยชินหรือนิสัยเก่า

เหตุการณ์ก็ยังไม่สงบ ในหมู่บ้านยังคงมีคนตายไม่ขาดสาย ว่ากันว่ากลุ่มสุดท้ายที่เข้าไปถูกบางอย่างในนั้นลากตัวลงไป

กองกำลังทหารเข้าปิดล้อม ถมดินปิดปากทางเข้าสู่สถาน ผ่านไปอีกไม่กี่ปี ฉันทปลดประจำการก็ไม่ได้สืบถามอีก ตอนหลังได้ข่าวว่าสร้างโรงเรียนทับบนนั้นแล้ว"

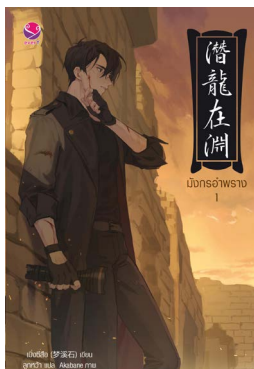
"สร้างโรงเรียนทำไม นั่นไม่ยิ่งทำร้ายคนมากขึ้นหรือ" โหยวเสวี่ย ร้องตกใจ

"ที่ที่มีคนเยอะจะเต็มไปด้วยพลังหยาง มีคนคิดจะใช้พลังหยางมาสะกดบางอย่างข้างใต้ นั่น" คนที่พูดก็คือเซียวหลัน เขายังคงทำตัวราวกับไร้กระดูก อยู่บนป่าของเงินไป ทำทางเกี่ยจคร้านอย่างยิ่ง

ใบหน้าโหยวเสวี่ยฉายแววซุ่นเคื่องแวบหนึ่ง เห็นเงินไปไม่ว่าอะไร เธอเลยได้แต่เบือนหน้าออกไป

ทุกคนนั่งรถไฟอีกหนึ่งวัน จากนั้นก็เปลี่ยนไปโดยสารรถยนต์ สั้นสะเทือนไปหลายรอบ ในที่สุดก็ถึงที่หมาย เมืองหลัวบู๊พั่ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6558->